Жаравa (та) точе що жар, и жара, що разлисва повече с горещ пе-
пел. Дничати пита в' жарава. пк. 109. по дребни расталени въглища

Жаравица (та) точе що жарава, що разбира се още по слава. в. жарва

Жаравн, ни, гл. дл. пеня идно в' жаревата, от жарви: о жарави тъ
чирови. по о жаравн ги на' двв, на' трд.

Жарка (та) в. жерка. Пк. 23.

Жарко нар. с' жар, с' горещо сърце, с' пъ сърце; пламенно. Жарко в любен. пк. 78.

Жарски, от жар. м. жулий — жулски: Жарската революция. Л.Д. 1872 р. 188.

Жарък, рка, о, — и (чъ) горещо, пламенно

Жаровник (чъ) мангал, идно в' което турят жара.

Жаровия (та 1) точе що жаровник. 2) черепия.

Жда, или Ждя, гл. стом. Ждя, ке. Употребява се в' сверни тъ поли на
родопитъ в' селата около Станимака (Станимаи) и между пома-
ците в' родопитъ: Сноха жда ти бода, ещъ та жда глёва. Пс. мен. 3. Жрчвати та ждвъковати, жр-
ждвеб (чъ) в. жреб. жрчвати. 2) тютюн, цигара от тю-
тюневи листи, които като пушат
и ги ждвъкват от другий край.

Ждракел (чъ) кокил, и до днес още ходи с' ждракеле. З. 94.

Ждребам гл. дл. въвръзвям ждребе: ждъ да ждребам

Ждребец (чъ) хайвар, в. бедух, пастух; ет. ждребци ги скачет.
умл. от ждребец.

Ждреде (то) малко коче: Сиа' ми готвят ждреде при год. М 84.
2) в. ждребе: да въздрмим ждреде.

Ждребица (та) млада кобила: Подобрд е да се купят такива млади (те,
мери, ждребици, цвиски и пр.) Л.Д. 1873 р. 267.

Ждребоници (тъ) въци тъ на здъ тъ (Сор) от ждребци в ждребци.

Ждребъ се гл. възв. разрда ждребе, ждреби се кобилата.

Ждрело (то) в. жрело и черло

Жег (чъ) жар от слънцето: Жег те чъртим, казват просяци
ги оногова който казва ческа да се жеги а не е вр'ме.

Жега (та) горещина, жарата от слънцето: малачетък жега.
и отскоча е человци тъ от голяма жега. Откр. 16; 9.

Жегавица (та) 1) въвр. въвръ тъ малка, тъмка, дъмка бубоечица
която като лиме по вратъ, или по снагата на человка, като че
го отеля, ти се изтрицят идъ ком. 2) в. жегавина. 3) стар. черк. огница.

Жегавина (та) палитъ на онаа прокисена, която се проя-
вява по человкой тъ в' пачиник на человка; ивъ тъ казват: вр-
ни на чуро то и вр'ри кисело на чуро то. Въстание на пачиник.

Жегла (та) в. жедъл.

Жегня, гл. свр. от жегя, жегъ. ровер истинв. сношение ракия
охчеиково ме жегня (das brennt ein) Р. м. 51. На самото това мъ

Жарв, ни. гл. дл. пеня на жарата, то
силно от жаравв.

Жвакам. гл. дл. в. дъвчъ, прежгри-
звам, прежривам; гризъ.

Жвачка (та) 1) храна която идъ ком
животни прогъщат и пак и из-
ждвъковват, жр-
гризват. 2) тютюн, цигара от тю-
тюневи листи, които като пушат
и ги ждвъкват от другий край.

Жучи — жучка, че, — ки (чъ) и. д. мо-
тив, парлив, който гори или раз-
яда идно.

Ждребенце (то) умл. от ждребе.

Ждребна кобила, която ще се ождре-
би. 2) която има ждребе.

Жреб (чъ) в. дрет, дрот.

Жребчка (та) умл. от жреба. Ноги ка-
чево зло правят тъ си всеки жре-
бчки.

Жребина в. жребина.

Жребки (тъ) 1) умл. от жреба. 2) миди
скойки и черепчуки тъ им. Сор.

Жребче (то) 1) умл. от жребка. 2)
плоскоче за ракия. разъ.

Жребъ, гл. дл. жребъ, събирам по мно-
го, дръпам. в. изжребъмсе.

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НАУКИТЕ СОФИЯ

Жречивица (та) 1) въвр. въвръ тъ малка, тъмка, дъмка бубоечица
която като лиме по вратъ, или по снагата на человка, като че
го отеля, ти се изтрицят идъ ком. 2) в. жегавина. 3) стар. черк. огница.

Жречавина (та) палитъ на онаа прокисена, която се проя-
вява по человкой тъ в' пачиник на человка; ивъ тъ казват: вр-
ни на чуро то и вр'ри кисело на чуро то. Въстание на пачиник.

Жречица село Видин-
ска окол. рус. Изгаго.

Жречо (то) 1) дъчиво жречъ зато-
горяване дъски на дърво. в. жег.
2) дъчиво и жовто обгорени дъ-
въ ни тъ в' конрета на жриво
ти ни тъ